

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 21 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Hoffa

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Krystyna Wojciechowska-Trawka

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2019 r. w Poznaniu, na rozprawie,

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) -C w P. /NIP: (...)

przeciwko Przedsiębiorstwo Budowlanemu (...) S.A. z siedzibą w W. /KRS: (...)

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 82.190 zł /osiemdziesiąt dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt złotych/ z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 lutego 2019 r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałej części powództwo oddala.

III. Kosztami postępowania dotyczącymi zażaleń rozpoznanych przed doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu obciąża powódkę w takim zakresie w jakim je poniosła, pozostałymi kosztami postępowania obciąża powódkę w 12/100 części, a pozwanego w 88/100 części i z tego tytułu:

1/ nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa /Sądu Okręgowego w Poznaniu/ kwotę 1250 zł /jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt złotych/,

2/ zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.519 zł /dziesięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt złotych/.

/-/ E. Hoffa

Sygn akt XII C 1330/14/3

UZASADNIENIE

Powódka, Wspólnota Mieszkaniowa (...) przy ul. (...) -C w P., wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 83.473,50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia pozwu, czyli od 24 marca 2014 r. /k.1 i 2/, oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /k.2/.

Następne w piśmie z dnia 5 listopada 2014 r. rozszerzyła żądanie pozwu do kwoty **93.909,76 zł** /k.1114/ wskazując, że kolejni współwłaściciele dokonali cesji roszczeń na jej rzecz.

Jako podstawę roszczeń wskazała art. 471 k.c. w związku z art. 363 k.c. /k.9/ przy czym w toku postępowania wniosła o określenie wysokości odszkodowania według cen z daty jego ustalenia /k.1459v/.

W uzasadnieniu pozwu określiła, że podczas cyklicznych przeglądów technicznych ujawniały się wady nieruchomości, które pozwany starał się usunąć, ale czynił to nieskutecznie.

Koszty usunięcia wad określiła na kwotę 165.130,57 zł zgodnie ze zleconymi przez siebie ekspertyzami wskazując konkretne wady wykonania: garażu podziemnego /k.5 i 6/, elewacji budynków /k.6/, tarasów /k.6/, dachu: zastosowanie złego materiału papy, występowanie zastoin wody, brak ciągłości wypływu asfaltu spod papy i brak obróbki z papy podstawy wentylatora dachowego, konieczność napraw podbitki /k.6 i k.881 i 882, oraz k.962- 968v/, parkingów i kostki brukowej /k. 6 i 7/, a także spękania i zarysowania rampy dla niepełnosprawnych w miejscach montażu balustrady, zarysowania na murku przy schodach wejściowych na taras, oraz na murku oporowym przy zjeździe do hali garażowej, ubytki farby przy zjeździe do hali garażowej, oraz ślady korozji na elementach stalowych barierkach tarasu i wspornikach przymocowanych do płyty balkonowej /k.7/.

Do kwoty odszkodowania wliczyła też wymianę wodomierzy ze względu na występowanie przepływów zwrotnych w wodomierzach zastosowanych przez pozwanego, okresowe przepływy wody cyrkulacyjnej w sytuacji braku poboru, lub w ilościach nieadekwatnych do wody zużywanej co wskazuje na wadliwy układ pomiarowy ciepłej wody ze względu na źle zaprojektowaną, lub źle wykonaną instalację /k.7 i 8/.

Pozwany, Przedsiębiorstwo Budowlane (...) S. A., wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /k.1067/.

Zarzucił brak legitymacji czynnej powódki w sytuacji, gdy garaż nie wchodzi w skład nieruchomości obejmującej lokale z udziałami we współwłasności działki i części wspólnych budynków mieszkalnych, lecz stanowi odrębną nieruchomość.

Wskazał, że powódka nie jest też czynnie legitymowana w zakresie roszczeń odszkodowawczych dotyczących instalacji pomiarowej ciepłej wody, bowiem liczniki pomiaru i zawory są wyłączną własnością właścicieli poszczególnych mieszkań nie wchodząc w skład części wspólnych nieruchomości.

Podniósł nieważność części umów cesji ze względu na odmienne imiona osoby reprezentującej powódkę /k.1071/.

Zakwestionował prawidłowość ekspertyz dołączonych do pozwu na podstawie których powódka wyliczyła wartość odszkodowania i twierdził, że w ramach napraw gwarancyjnych systematycznie usuwał wszelkie usterki dokonując stosownych napraw.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowa wspólnota działa w budynkach mieszkalnych wybudowanych w 2008 r. /dwa budynki/ i w 2009 r. /dwa kolejne budynki/, których kompleksowe odbiory techniczne nastąpiły przed sprzedażą mieszkań /k.1534- 1548-protokół pokontrolny zakończenia budowy obiektów przy ul. (...) z przekazaniem ich do użytkowania/.

Budynki mieszkalne z lokalami mieszkalnymi i działka na której są posadowione stanowią nieruchomość zapisaną w księdze wieczystej kw. (...), dla garażu podziemnego – będącego odrębną nieruchomością jako tzw. lokal niemieszkalny - prowadzona jest księga wieczysta (...), a nabywcy miejsc parkingowych mają udziały we współwłasności hali garażowej /np. k.126/.

Uchwałą nr (...) z dnia 25 maja 2011 r. powodowa wspólnota wyraziła zgodę na zawarcie umów cesji z członkami wspólnoty, którzy przeleją na jej rzecz swe roszczenia cywilnoprawne związane z wystąpieniem wad fizycznych w nieruchomości wspólnej- odpowiednio do wysokości udziałów we współwłasności części wspólnych. Konwalidowała też umowy takich cesji zawarte przed podjęciem uchwały /k.804/.

W dacie złożenia pozwu umowy cesji zawarli właściciele lokali mieszkalnych z udziałami w częściach wspólnych nieruchomości wynoszących 50,55% łącznie /k.15- 17- wykaz cesjonariuszy, k.18- 801- umowy cesji z poświadczonymi kserokopiami notarialnych umów kupna- sprzedaży lokali/.

W toku postępowania grupa cesjonariuszy powiększyła się /k.1119- 1201- umowy cesji z poświadczonymi kserokopiami notarialnych umów kupna- sprzedaży lokali/. Ostatecznie umowy cesji zawarła grupa właścicieli lokali mieszkalnych mająca, w sumie, udziały 56,87% we współwłasności części wspólnych nieruchomości /k.1202- 1203- lista właścicieli lokali mieszkalnych i udziałów we współwłasności części wspólnych nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej (...)/.

Cesje nie obejmują roszczeń dotyczących nieruchomości stanowiącej halę garażową.

Powód nie jest więc czynnie legitymowany do wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie dotyczące hali garażowej.

Należy ubocznie zauważyć, że nawet biegły wydający opinię na zlecenie powódki wskazał, że wentylacja mechaniczna garażu jest nieprawidłowo eksploatowana, a mianowicie nie są oczyszczone kratki, a szafka sterownicza i bezpieczniki są dostępne dla osób trzecich, które według swego uznania mogą instalację wyłączać co zwiększa zawilgocenie /k.890/. Urządzenia wentylacyjne garaży były też wyłączane, aby zmniejszyć zużycie elektryczności /k.1274 i k.1275- zeznania świadka J. F., k.1271 i k.1272- zeznania świadka J. C./.

Brak wentylacji mechanicznej zwiększał zawilgocenie w okresach opadów deszczu, lub śniegu /k.1226- 1227- zeznania świadka R. W./.

Występujące przecieki pozwany, w ramach napraw gwarancyjnych, likwidował uszczelniając strop metodą kolejnych iniekcji /zeznania w/w świadków zawnioskowanych przez powódkę/.

Instalacja wodno- kanalizacyjna obejmowała jej części wspólne i części będące własnością właścicieli poszczególnych mieszkań jako części składowe nieruchomości lokalowych.

W skład mieszkań wchodziły wodomierze ciepłej wody, wodomierze zimnej wody, oraz wodomierz cyrkulacyjny zapewniający stały dopływ ciepłej wody do mieszkania. Bez wodomierza cyrkulacyjnego i tzw. rury cyrkulacyjnej prowadzącej do danego mieszkania dopływ wody ciepłej następuje z opóźnieniem i przez jakiś czas z kranu leci wyłącznie woda zimna, której temperatura stopniowo się zwiększa.

Projekt techniczny instalacji przewidywał odgałęzienia rur dla każdego mieszkania osobno prowadzące od głównej rury dla kondygnacji na której mieszkanie się znajdowało /k.1306-1307- zeznania świadka M. G., k.1307- 1309- zeznania świadka M. P. projektantów instalacji wodno- kanalizacyjnej w budynkach powódki/.

Po upływie 5 lat wodomierze powinny być wymienione, bowiem wówczas mija termin ich legalnego wykorzystywania.

W budynkach oddanych do użytkowania w 2008 r. wymiana wodomierzy powinna nastąpić więc w 2013 r., a w budynkach oddanych do użytkowania w 2009 r. powinna nastąpić w 2014 r.

Przed wydaniem opinii z dnia 27 października 2017 r. biegły M. J. (1) podczas oględzin nie był w stanie zbadać rodzaju, parametrów i działania urządzeń pomiarowych wody ciepłej i zimnej, oraz wodomierzy cyrkulacyjnych zainstalowanych przez pozwanego, lecz urządzenia zainstalowane po wymianie dokonanej przez powódkę /opinia biegłego w zielonej okładce przy VII tomie akt, k.1419- 1420 zeznania biegłego M. J. (2)/.

Ponieważ granicą części wspólnych nieruchomości jest ostatni zawór odcinający dopływ wody do lokalu, a wodomierze montowane są za tym zaworem od strony mieszkania nie należą one do części wspólnych nieruchomości, lecz są własnością właścicieli poszczególnych mieszkań.

Powódka nie jest więc czynnie legitymowana do dochodzenia odszkodowania za zainstalowanie wodomierzy o zbyt niskiej precyzji pomiaru.

Powódka nie wykazała aby, jako wspólnota, poniosła konkretną szkodę w sytuacji gdy ilość ciepłej wody przekazanej do mieszkań ze wspólnej ciepłowni była znana, a suma wykazywanego zużycia wody ciepłej w poszczególnych mieszkaniach była łącznie nieco wyższa, lub niższa.

Rozliczenie różnicy jest kwestią rachunkową dotyczącą poszczególnych mieszkań. Ustalenie odpowiedniego systemu rozliczeń stanowiło niedogodność, ale nie skutkowało szkodą materialną dla powodowej Wspólnoty. Powódka zresztą rozwiązała ten problem /k.1271- zeznania świadka J. C./.

Pozwany prawidłowo wykonał pokrycie dachu papą i użył papy o prawidłowych parametrach /k.1437- opinia biegłego A. T. i k.1540- zeznania tego biegłego/. Położenie papy na styku z urządzeniami dachowymi jest prawidłowe, a w przypadku odkształceń, lub niedokładności sytuacje takie powinny być wykryte przy corocznych przeglądach technicznych i być usuwane w ramach prawidłowego zarządu nieruchomością. W 3- letnim okresie gwarancyjnym pozwany wszelkie naprawy dachu wykonywał /bezsporne/.

Czoło okapów i szczytów, oraz spodniej części dachów, czyli tzw. podbitki pozwany wykonał niezgodnie z projektem modyfikując ich rozmiary, oraz stosując odmienną technologię wykonania.

Nie tylko niezgodnie z projektem, ale również wadliwie elementy te pozwany wykonał z płyty (...) na którą nałożona została cienka warstwa kleju używanego do przyklejania styropianu, następnie podkład tynkarski, a na nim tynk mineralny następnie pomalowany.

Ponieważ te warstwy na płycie (...) przepuszczają wilgoć z opadów płyty (...) ulegają narastającemu zawilgoceniu, na ich złączach gromadzi się woda. Narastające zawilgocenie skutkuje rozwarstwianiem się płyt wiórowych (...), a zamarzająca w spoinach woda wywołuje łuszczenie i odpadanie tynku.

Prawidłowe wykonanie kompleksu prac likwidujących błęd budowlany, czyli wadę opisaną wyżej /k.1438- wykaz prawidłowo wykonanych warstw i związanych z tym robót/ według średnich cen z marca 2014 r. /żądanie pozwu/ wynosi 113.395,25 zł brutto, czyli z wliczeniem podatku VAT we wszystkich czterech budynkach /k.1438/.

Według cen aktualnych w styczniu 2019 r. koszt ten wynosi 133.846 zł netto /33.461,50 zł odnośnie jednego budynku/, a po doliczeniu podatku VAT w wysokości 8% /133.846x0,08/, czyli kwoty 10.686 zł koszt wynosi 144,522 zł brutto / k.1540- zeznania biegłego A. T., k.1438- wyjściowy wykaz kosztów wskazanych w opinii, a oszacowany w zeznaniach według aktualnych cen/.

Skutki nieprawidłowo wykonanych prac powyższego rodzaju ujawniły się w 2013 r. /k.962- 968v i k.1499- 1505- kosztorys napraw, k.1507- notatka z 23 sierpnia 2013 r./, a pozwany zgłosił skutki błędu /k.1460/ i potwierdził wykonanie remontów za kwotę 19.250 zł i rozpoczęcie kolejnego remontu.

Konkretna przyczyna została wykryta dopiero w toku niniejszego postępowania przez biegłego A. T., on też wskazał sposób definitywnego usunięcia wady.

Powódka zmodyfikowała swe pierwotne żądania i domagała się naliczenia odszkodowania według cen z daty wyrokowania.

Ponieważ koszt usunięcia szkody, to kwota 144.522 zł, a powódka przejęła roszczenia właścicieli mieszkań co do 56,87% udziałów we współwłasności części wspólnych nieruchomości łącznie należne jej od pozwanego odszkodowanie wynosi 82.189,6614 zł, czyli 82.190 zł w zaokrągleniu do pełnego złotego /144522x0, (...).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów enumeratywnie wymienionych w postanowieniu z dnia 24 stycznia 2019 r. /k.1542/ przy czym korespondencję między stronami potraktował jako materiał dowodowy uzupełniający.

Strony nie kwestionowały treści dokumentów dopuszczonych w poczet dowodów, lecz nadawały im odmienne znaczenie co do skutków prawnych.

Powódka z rażącym opóźnieniem złożyła poświadczony kserokopie dokumentów jak k.1464- 1486 wobec czego sąd nie dopuścił ich w poczet dowodów /k.1542- postanowienie o oddaleniu spóźnionych wniosków dowodowych/.

Opinia biegłego M. J. (2) z dnia 27 października 2017 r. /plik w zielonej okładce przy VII tomie akt/, a także zeznania tego biegłego /k.1419- 1420 / były w części przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza dla ustalenia konstrukcji i rodzaju instalacji wodno- kanalizacyjnych i rodzaju urządzeń wchodzących w jej skład, a objętych współwłasnością.

Opinię biegłego A. T. z dnia 25 maja 2018 r. /k.1436- 1438/ i zeznania tego biegłego k.1539-1542/ sąd ocenił jako wysoce przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Biegły podczas oględzin korzystał z tzw. podnośnika umożliwiającego swobodny dostęp do wszelkich elementów dachu, sporządził opinię zwięzłą, precyzyjną, przemyślaną i pozbawioną wewnętrznym sprzeczności.

Jako praktyk prowadzący dobrze prosperującą firmę dekarską dysponował zarówno wiedzą techniczną jak i wiedzą dotyczącą cen wobec czego sporządzenie kosztorysu w istotnym zakresie zwiększyłoby koszty postępowania.

Biegły, całkowicie słusznie, oszacował koszty robót według cen średnich.

Złożona przez powódkę w kserokopii umowa z 30 lipca 2018 r. jako wnioskowany dowód z dokumentu /k.1481- 1486/ i wniosek o dowód z opinii uzupełniającej biegłego A. T. zostały oddalone /k.1542/. Biegły w swych zeznaniach obronił opinię, w oparciu o wiedzę o cenach oszacował aktualną wartość robót wskazanych w opinii według cen średnich, a sporządzenie kosztorysu było zbędne.

Jeżeli powódka zawarła umowę z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącą remontu podbitki w budynkach nr (...) godząc się na wynagrodzenie w niej wskazane /k.1485/ znacząco wyższe niż wynagrodzenie za remont podbitki uzgodnione w umowie z 7 sierpnia 2017 r. zawartej z inną firmą /k.1474- 1477/ nie jest to podstawa do zlecenia opinii uzupełniającej. Biegły A. T. przekonująco wyjaśnił dlaczego przyjął ceny średnie i w jaki sposób je ustalił. Wyjaśnił też, że przy kosztorysowaniu również występuje dowolność naliczania cen w granicach od najniższej do najwyższej stawki / k.1541/.

Strony podczas oględzin wniosły o zbadanie dachów na dwóch budynkach zapewniając, że stan wszystkich dachów i ich elementów jest podobny, a wskazane dwa dachy są w stanie najgorszym według przedstawicieli powódki.

Zeznaniom świadków zawnioskowanych przez powódkę: J. F. /k.1273- 1275/, J. C. /k.1270- 1273/ i R. M. /k.1226- 1228/, oraz zeznaniom świadków M. G. /k.1305- 1307/ i M. P. /k.1307- 1309/ zawnioskowanych przez pozwanego sąd dał wiarę w takiej części w jakiej nie były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym przyjętym za podstawę ustaleń.

Dowody z zeznań świadków P. S. i K. M. /k.1114v/ okazały się zbędne wobec treści opinii w/w biegłych.

Zeznania pozwanego- prezesa zarządu R. D. sąd uwzględnił, jako wiarygodne, w takiej części w jakiej były one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym przyjętym za podstawę ustaleń.

Strony wyraziły zgodę na ograniczenie dowodu z przesłuchania stron do przesłuchania pozwanego /k.1319/.

Wobec wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy sąd uwzględnił te wnioski.

Sąd zważył co następuje:

Orzeczenie o odszkodowaniu za wady nie wskazane w pozwie, lecz określone w dalszym toku postępowania nie jest orzekaniem ponad żądanie, ani co do przedmiotu nie objętego żądaniem w rozumieniu art. 321 k.p.c.

Ustalone odszkodowanie wynika z nienależytego wykonania umów kupna sprzedaży, bowiem sprzedawany obiekt powinien być wykonany w całości zgodnie z projektem architektonicznym i zgodnie ze sztuką budowlaną.

Podstawą prawną zasądzenia odszkodowania jest art. 471 k.c., który stanowi, że dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania, lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba, że niewykonanie, lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Pozwany znał projekt techniczny budynków, a wykonanie w/w fragmentów budynków niezgodnie z tym projektem było umyślnym działaniem pozwanego. Działanie to polegało na wykonaniu w/w elementów wszystkich czterech budynków odmiennie niż w projekcie i wadliwie, a następnie sprzedaży udziałów we współwłasności części wspólnych dotkniętych tą wadą ukrytą.

Szkoda stanowiąca równowartość prawidłowego wykonania czoła okapu, szczytów, oraz spodniej części dachów / podbitki/ pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem pozwanego.

Pozwany nie udowodnił, ani nawet nie uprawdopodobnił, że nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności za które nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 363§2 k.c. sąd ustalił kwotę odszkodowania według cen z daty orzekania.

Ponieważ powódka domagała się odszkodowania w tym zakresie nie w pozwie, a dopiero w toku postępowania i nie zmodyfikowała kwoty żądanej w pozwie składającej się z odszkodowania za innego rodzaju wady i usterki sąd ocenił, że zasądzone roszczenie stało się wymagalne po przesłuchaniu biegłego z dziedziny dekarstwa i po potwierdzeniu przez powódkę roszczeń na rozprawie w dniu 24 stycznia 2019 r. oraz po ocenie przez sąd zasadności poszczególnych żądań powódki składających się na dochodzoną kwotę odszkodowania. Na podstawie art. 476 k.c. w związku z art. 481§ 1 i 2 k.c. zasądził więc w punkcie I wyroku ustawowe odsetki za opóźnienie od daty orzekania.

W pozostałej części oddalił powództwo z przyczyn szczegółowo wskazanych powyżej, a mianowicie częściowego braku legitymacji czynnej, częściowego usunięcia wad przez pozwanego, oraz nie udowodnienia roszczenia ponad kwotę zasądzoną w punkcie I wyroku.

Koszty sądowe obejmują opłatę od pozwu w kwocie 4696 zł, oraz koszty opinii biegłych w łącznej kwocie 5553,47 zł / k.1345- 550,52 zł, k.1381- 1808,86 zł, k.1425- 196,62 zł- koszty związane z opinią biegłego M. J. (2), k.1445- 2432,92 zł i k.1545- 564,55 zł- koszty związane z opinią biegłego A. T./.

W sumie, w zaokrągleniu do pełnego złotego, jest to kwota 5554 zł. Koszty sądowe wynoszą więc 10.250 zł (...)+ (...).

Powódka przegrała sprawę w 12%, a pozwany w 88% i w takich proporcjach powinni być obciążeni kosztami sądowymi.

Przez przeoczenie wynikające z nadawaniem biegu kolejnym zażaleniom przed rozpoczęciem postępowania, od powódki nie pozyskano opłaty od pozwu. Zażalenia były skutkiem braków formalnych pozwu i sąd ocenił, że brak jest podstaw do obciążenia pozwanego jakąkolwiek częścią uiszczonych przez powódkę opłat od tych zażaleń.

Powódka uiszcza natomiast zaliczkę na koszty biegłych w kwocie 9000 zł /k.1322/.

Pozwany żadnych kosztów sądowych nie poniósł.

12% kosztów sądowych to kwota 1230 zł /10.250x0,12/, a 88% kosztów sądowych to kwota 9020 zł /10.250x0,88/.

Pozwany powinien więc zwrócić powódce kwotę 7770 zł z tytułu kosztów sądowych **bowiem nie wykorzystana część zaliczki w kwocie 9000 zł zostanie przelana na dochody budżetowe** i nie będzie zwrócona powódce.

Pozostałe do zapłacenia koszty sądowe w wysokości 1250 zł pozwany powinien uiścić Skarbowi Państwa /Sądowi Okręgowemu w P./.

Zgodnie z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.... /Dz. U. Nr. 163 poz 1348 ze zm./ koszty zastępstw procesowych stron wynoszą, z doliczeniem opłat skarbowych, po 3617 zł, czyli łącznie 7234 zł (...).

12% tej kwoty, to 868 zł, a 88% tej kwoty, to 6366 zł, a więc pozwany powinien zapłacić powódce z tego tytułu kwotę 2749 zł (...)- 868/.

Suma zasądzonych od pozwanego na rzecz powódki kosztów sądowych /7770 zł/ i kosztów zastępstwa procesowego /2749 zł/ wynosi więc 10.519 zł.

Podstawą prawną orzeczenia o kosztach postępowania jest art. 100 k.p.c.

/-/ E. Hoffa